

'Salt Rock City'

Jason Barwick, desencadenat a la Mirona. Foto: RUB N GARCIA.

Jason Barwick (1989, guitarra i veus) i Kurtis Smith (1988, bateria) no eren fa anys uns adolescents com els altres. El virus del rock els va contaminar sense cap remei conegut i la família, en comptes de buscar ajuda mèdica, encara els va encoratjar cap al camí de la perdició. El pare de Kurtis, veient l'escàndol dels veïns, va ser un col·laborador necessari –va entrar al grup com a baixista– en la decisió ignominiosa d'aquells dos marrecs peluts d'abandonar els estudis i, de passada, tota possibilitat d'esdevenir ciutadans exemplars de la Gran Bretanya isabelina.

El trio, amb una resistència antisistema que ja voldrien altres moviments culturals, celebra precisament aquest 2015 els seus 10 anys de vida. Divendres van aterrar a Salt –no era la primera vegada– en el seu millor moment. Veure'ls és fer un viatge en el temps, quan el rock assaltava fins i tot les radiofórmules de tot el planeta. No han inventat res, ni ganes, però apel·lar a l'esperit del 1975 amb un convenciment i una energia com aquesta és encomiable. Cada vegada que colpegen els instruments per

escopir un riff granític ho fan amb una fúria demolidora. Amb el temps han aconseguit que les seves pròpies cançons i ritmes frenètics sonin al mateix nivell dels clàssics que han adorat des de l'EGB (o com es digui la primària anglesa): Led Zeppelin, Jimi Hendrix i The Doors, per aquest ordre.

A La Mirona, sense manies, van enllaçar cinc temes del poderós nou disc conceptual, Control, amb interludis i jams de psicodèlia dignes de la gira de Zeppelin del Physical graffiti. Encara que molts les van escoltar per primer cop, cançons com ara Repeat, Mute, Pause, Skip, Fast forward i Shuffle van sonar amb una força més que suficient perquè la febre de rock contaminés tots els racons de la sala.

L'entusiasme dels mateixos músics i sobretot de Jason –una barreja de Bunbury, Axl Rose i Angus Young– es va acabar traslladant al públic, que es va acabar rendint sense pressa però sense pausa a la classe magistral d'història a la qual es va veure abocat. Mentre el trio saltava i bevia sense control anava empalmant un rere l'altre tots els clixés (l'arc de violí de Jimmy Page i la roda de Pete Townshend inclosos) que podem recordar dels dinosaures dels setanta, rematats finalment per un solo de bateria inspirat directament en el de John Bonham a Moby Dick, o sigui colpejant amb les dues mans els timbals, els plats i el charles, sense pietat i amb una força descomunal, una gesta que probablement hauria d'haver estat inspeccionada al final del concert amb el pertinent control antidopatge.

En els bisos va arribar la festa grossa. Break on through (To the other side), Whole lotta love, Baby please don't go, Dazed and confused i la cançó més èpica i coneguda del seu propi catàleg, A million dead stars, que Jason va aconseguir que el públic, ja a la butxaca, coregés fins al final.

Com a teloners, el power duo Pit Mec & The Drama Jordi Big Villano Vila i Manel Casadevall van poder oferir una petita dosi de blues rock, on la bateria –amb l'absència de baixista– pren un protagonisme essencial. Només fan allò que els agrada, però n'hi ha pocs que provin de cantar en català amb un estil tan arrelat al blues tradicional.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 15-02-2015 Pàgina 46

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/823091-lsalt-rock-city.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui